

ФУНКЦІОНУВАННЯ ОНОМАТОПОЕТИЧНОЇ ЛЕКСИКИ В РОМАНІ ТАНІ НАУЗЕ «БЕРЛІН, МАЙЕРБЕР 26»

Добринчук О. О.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри німецької мови*

*Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка
вул. Огієнка, 61, Кам'янець-Подільський, Хмельницька область, Україна*

orcid.org/0000-0002-3304-3811

dobrynychuk.olga@ukr.net

Ключові слова: *ономатоп,
художній текст, звук,
лексема «Geräusch/шум»,
звуконаслідувальний,
звукодескриптивний.*

У статті розглядаються особливості функціонування ономатопоетичної лексики, яка формується в межах лексико-семантичного поля «Geräusch/шуму», у романі сучасної німецької письменниці Тані Наузе «Берлін, Майербер 26». З'ясовано, що саме у творах художньої літератури зустрічається найбільше ономатопів, що зумовлюється їх функціональними можливостями. Основними функціями ономатопоетичної лексики в художніх текстах є такі: експресивна, компресивна, звукообразувальна функції, дескриптивна функція тощо. Автори використовують ономатопи з метою описати внутрішній стан героя, надати емоційної забарвленості ситуації, указати на протяжність якої-небудь дії в часі, охарактеризувати певну дію тощо. З метою опису звуків навколишнього світу письменники часто використовують ономатопоетичну лексику як у прямому, так і в переносному значеннях. Розрізняють звуконаслідувальні та звукодескриптивні лексичні одиниці. Звуконаслідувальні лексичні одиниці (ономатопи) майже точно відтворюють звуки об'єктивного світу за допомогою засобів фонетичної системи мови. Звукодескриптивні лексичні одиниці в художньому тексті називають або описують звуки, не наслідуючи їх фонетично. Найбільш ефективним засобом реалізації звукодескриптивної та ідентифікуючої функції ономатопів у художньому тексті є використання агломератів (скупчень звуконаслідувальних одиниць у невеличкому фрагменті тексту, який об'єднаний спільною думкою або концептом). У романі Тані Наузе «Берлін, Майербер 26» переважають компресивна та дескриптивна функції ономатопоетичної лексики. Переважно ономатопи в романі слугують стилістичним прийомом, який допомагає описати звук за його джерелом та охарактеризувати певні механічні дії, проте ономатопоетична лексика роману допомагає читачеві більше дізнатися про соціальні та/або особистісні характеристики головної героїні роману, а також інших персонажів. Використовуючи певні ономатопоетичні слова, автор свідомо прораховує реакцію читача й апелює до певних емоційних сторін сприйняття.

FUNCTIONING OF THE ONOMATOPOEIA VOCABULARY IN TANJA NAUSE'S NOVEL "BERLIN, MEYERBEER 26"

Dobrynychuk O. O.

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of German Language
Kamianets-Podilskyi Ivan Ohienko National University
Ohienko str., 61, Kamianets-Podilskyi, Khmelnytsk region, Ukraine
orcid.org/0000-0002-3304-3811
dobrynychuk.olga@ukr.net*

Key words: *sound words,
literary text, sound, lexeme
"Geräusch/noise", sound-
imitative, sound-descriptive.*

The proposed article examines the features of the functioning of the onomatopoeia vocabulary which is formed within the lexical-semantic field "Geräusch/noise" in the novel of the modern German writer Tanja Nause "Berlin, Meyerbeer 26". It was studied out that the most sound words are found in literary works, which is due to their functionality. The main functions of onomatopoeia vocabulary in literary texts are the following: expressive, compressive, sound-imitative function, sound-descriptive function, etc. The authors use sound words in order to describe the inner state of the hero, to give emotional color to the situation, to indicate the length of any action in time, to describe a certain action and so on. In order to describe the sounds of the world around us, writers often use onomatopoeic vocabulary in both literal and figurative meanings. There are sound-imitative and sound-descriptive lexical units. Sound-imitative lexical units (sound words) almost accurately reproduce the sounds of the objective world with the help of the phonetic system of language. Sound-descriptive lexical units in a literary text name or describe sounds without imitating them phonetically. The most effective means of realization of the sound-descriptive and identifying function of sound words in a literary text is the use of agglomerates (clusters of sound-imitative units in a small fragment of the text, which is united by a common thought or concept). Tanja Nause's novel "Berlin, Meyerbeer 26" is dominated by the compressive and descriptive functions of onomatopoeia vocabulary. Mostly sound words in the novel serve as a stylistic device that helps to describe the sound according to its source and characterize certain mechanical actions, but the onomatopoeia vocabulary of the novel also helps the reader learn more about the social and/or personal characteristics of the novel's protagonist and other characters. Using certain sound words, the author consciously calculates the reader's reaction and appeals to certain emotional aspects of perception.

У другій половині ХХ – на початку ХХІ ст. з позицій лінгвостилістики літературну мову все частіше розглядають в аспекті стилістики художнього тексту за основним принципом антропоцентризму, а також у контексті системно-структурних (семантичних) полів. Художній текст віддзеркалює процеси, які характерні для певного періоду функціонування мови, і дає змогу відмітити важливі тенденції в лексичному функціонуванні мовних одиниць.

Семантику текстів вивчають з урахуванням співвідношення мови й мислення, способів відтворення в тексті позамовних відчуттів (слух, смак, запах), знань про світ, тезауруса окремої творчої особистості.

Звуконаслідувальна лексика належить до одного з могутніх експресивних засобів увиразнення мови в художніх текстах. «Звуконаслідування використовуються в художньому творі як додатковий засіб звукової виразності, що конкретизує якість одне явище або його ознаку, уже описану за допомогою інших мовних одиниць, і таким чином актуалізує її» [1]. Про безпосередній зв'язок між звучанням слова та його значенням говорять такі вчені, як Ю.В. Андрійченко, Г.О. Швець, Т.Г. Орлянська, Л.А. Горохова, В. Н. Алієва, Т.А. Оришечко, О.В. Бабенко, О.В. Іванова, Р. Х. Каримова, І. В., Ступак, О. Есперсен, Є. Сепір та інші.

Ономатопоеична лексика є одним із основних засобів для передачі не лише побутових звуків,

а й емоційних станів, передачі на письмі картини об'єктивного світу. Її можна назвати «скарбницею людського досвіду, спостережень, відчуттів і поглядів» [2, с. 39].

Метою розвідки є визначення функціонального значення ономапоетичної лексики, яка формується в межах лексико-семантичного поля «*Geräusch/шуму*», у німецькомовному романі Тані Наузе «Берлін, Майербер 26».

Досягнення поставленої мети реалізується розв'язанням таких **завдань**: дослідити та проаналізувати функціональний потенціал звуконаслідувальної та звукодескриптивної лексики в романі Тані Наузе «Берлін, Майербер 26».

Об'єктом дослідження є ономапоетична лексика німецькомовного роману Тані Наузе «Берлін, Майербер 26».

Предметом дослідження є функціональні особливості звуконаслідувальної та звукодескриптивної лексики в німецькомовному романі Тані Наузе «Берлін, Майербер 26».

Звуконаслідування є важливими компонентами збагачення лексичного складу мови. Їх уживання в різних стилях і жанрах визначається такими функціями:

- *експресивною* – за допомогою звуконаслідувальної лексики виражається суб'єктивне ставлення мовця до змісту або адресата мови;

- *компресивною* – уживання звуконаслідувальної лексики в мові дає змогу лаконічно передати складне поняття;

- *образно-графічна*, яка втілюється переважно в коміксах або рекламних текстах. Звуконаслідувальні слова, особливо вигуки, записуються в тексті з подвоєнням або потроєнням приголосних або голосних букв (*Raaaa* (schnelles Fahren), з декількома знаками оклику або запитання (*Hä???*)), щоб показати протяжність певного звуку або привернути увагу читача. Іноді автори вдаються до звуконаслідувального оформлення лексем, які не є ономапоами, з метою створення звукообразної картини дії. Для цього вони пишуть декілька раз поспіль голосну через дефіс; три крапки або знак оклику ще більше підсилюють ефект звучання, наприклад: «*Любо-о-ов..., люб-о-ов..., любо-о-ов*».

Функціональний потенціал ономапоетичної лексики розглянуто в роботі Ю.В. Андрійченко та Г.О. Швець, які вважають, що ономапои в художньому тексті також слугують для:

- створення в читача яскравого психоакустичного образу;

- віддзеркалення градації звучання (зміна висоти, тембру або гучності звучання);

- привернення уваги читача до визначених індивідуальних особливостей героїв;

- зображення розумових операцій [3, с. 31].

На думку Т.Г. Орлянської, ономапоетична лексика, зокрема, у художній літературі виконує такі функції: 1) надає емоційної забарвленості ситуації; 2) указує на протяжність якої-небудь дії в часі; 3) описує внутрішній стан героя; 4) характеризує певну дію; 5) повідомляє про додаткові характеристики певної дії [4].

Науковець Л.А. Горохова виділяє певні ступені реалізації звуконаслідувального значення слова в тексті (від максимального до нуля). Разом із тим дослідниця виділяє такі функції ономапоів у тексті: звукообразувальну функцію, описову (deskриптивну) функцію, функцію ідентифікації емоційного впливу, характеризувальну функцію, атрактивну функцію, естетичну функцію, фактичну функцію, функцію економії мовних засобів [5, с. 81–82].

Варто ще згадати германістку Р.Х. Каримову, яка докладно проаналізувала звуконаслідувальні дієслова в німецькій мові. Вона виділяє такі функції дієслів-ономапоів: експресивну (яка в художньому тексті часто створює комічний ефект, наприклад, характеризує манеру говоріння персонажа, що має дефект мовлення), функцію для комічного ефекту й номінативну функцію. З них найчастотнішими в німецьких художніх текстах є експресивна та номінативна функції [6, с. 110].

Функціональні можливості ономапоетичної лексики в німецькій мові в дослідженні на матеріалі художнього тексту, зокрема роману Тані Наузе «Берлін, Майербер 26», цілком або частково підтверджують вищезгадані функції.

Героїня роману Жозефіна «колекціонує шуми» («*sammelt Geräusche*»). Завдяки своїм унікальним здібностям чути більше ніж інші, прислухатися та розпізнавати різноманітні звуки, вона вигадує сама собі професію «*Geräuschesammlerin*». Для героїні її «професія» – це не просто захоплення, це її спосіб пізнання світу. Жозефіна переконана в тому, що шуми сповнені життя, здатні розповісти про людей і мають власну історію: «*...die Geräusche sind doch voller Leben! Sie zeigen etwas über die Menschen. Geräusche entstehen, leben und sterben, Sie haben eine Geschichte*» [7, с. 8]. Героїня роману може по звуку розповісти не лише про його джерело, а й про те, звідки долинає звук, тобто з якої квартири її сусідів. Завдяки звукам, які вона чує, Жозефіна знає про звички своїх сусідів, про їхні інтереси та захоплення. Саме звуки, а відповідно, й ономапоетична лексика допомагають читачеві більше дізнатися про інших героїв роману, реалізуючи при цьому функцію створення в читача повноцінного образу. Наприклад, скульптора Ріхарда характеризує така звуконаслідувальна лексика: «*sägen*», «*hämen*», «*Trrrrr, trrrr; macht die neumodische Klingel*» [7, с. 87], для характеристики персонажа Юти Гебхард авторка під-

бирає інші онома́топи, а саме: «*Die Schere macht srrrrt. Die Schere klappert metallisch*» [7, с. 98].

За сюжетом роману героїня чує невідомий їй досі звук у своєму будинку. Вона прагне дізнатися про джерело його походження. Жозефіна аналізує та порівнює різні звуки, їх джерело тощо. Наприклад: «*Vielleicht stammt das grrrff, grrrff von einem Werkzeug, das er für seine Kunstwerke verwendet? Vielleicht schleift er etwas? Glättet etwas? Feilt etwas? Grrrff, grrrff? Ich denke an das dunkle, glänzende Eis aus Holz*» [7, с. 91]. Вигадуючи різноманітні причини, героїня потрапляє до квартир своїх сусідів і прислухається до шумів, шукаючи конкретний *grrrff, grrrff*. Навколо цього звуконаслідувального вигуку побудований увесь сюжет. Захопившись своїми пошуками, Жозефіна, не усвідомлюючи того, допомагає своїм сусідам, робить їх щасливішими та дружнішими, а вони, зі свого боку, готують для неї сюрприз. На святі, яке героїня організовує для найстаршої мешканки їхнього будинку – пані Анні Цебунке, вона дізнається про походження таємничого звуку *grrrff, grrrff*, а головне, що всі сусіди навмисно, але по-доброму приховували, що знають про її пошуки.

Зазвичай звуконаслідувальні слова використовуються в художньому тексті для непрямой характеристики особистості й емоційного стану персонажа в певній ситуації розгортання оповіді. У романі Тані Наузе майже немає емоційно-забарвленої звуконаслідувальної лексики. Ми знаходимо лише чотири емотивних вигуки: *Oh!, Oh Mann!, Ach Gottchen!, Bravo!* Вигук *Oh!* виражає такі емоції: ніяковість, здивування та пригадування чогось важливого; *Oh Mann!* – розчарування; *Ach Gottchen!* – здивування, *Bravo!* – захоплення чимось.

Проте завдяки іншим онома́топам у романі читач дізнається про соціальні та/або особистісні характеристики персонажа, про те, що захоплює Жозефіну: «*So wie ich Geräusche sammle, sammelt Wolfgang Nelles Bilder. Er fotografiert auch selbst sehr gern*» [7, с. 55], а також про те, чого вона не любить: «*Nur eines wurde mit der Zeit immer unerträglich: der Lärm. Der Lärm dieser großen Maschinen! Wenn nur der Lärm nicht gewesen wäre!*» [7, с. 10].

Варто підкреслити, що компресивна та дескриптивна функції звуконаслідувальної лексики в романі є домінуючими. Переважно онома́топи в романі слугують стилістичним прийомом, який допомагає описати звук за його джерелом та охарактеризувати певні механічні дії. Проте саме завдяки цим численним описам різноманітних шумів читач більше дізнається про характер героїні, зокрема її наполегливість. Отже, онома́топоектична лексика хоча й опосередковано, але допомагає зазирнути у внутрішній світ головної героїні.

Варто звернути увагу на дієслова, які героїня ставить поряд із лексе́мою *Geräusch/wurm* і які якнайглибше розкривають талант і пристрась Жозефіни. Отже, шуми героїня не просто чує та «колекціонує», вона *zeichnet auf, hört zu, erklärt, erforscht, versteht, denkt an, liebt*.

Що стосується образно-графічної функції онома́топів, то зазначимо, що авторка роману Таня Наузе неодноразово вдається до графічного виділення звуконаслідувальної лексики в романі, особливо це стосується звікунаслідувальних вигуків. По-перше, авторка виділяє звуконаслідувальні вигуки курсивом; по-друге, вона часто вдається до неодноразового повторення однієї й тієї ж приголосної в корені з метою показати протяжність звуку; по-третє, письменниця використовує редуплікацію звуконаслідувальних вигуків. Наприклад: «*grrrff, grrrff*», «*fffth, fffth*», «*srrrrt, srrrrt*», «*trrrrr, trrrrr*». У такий спосіб авторка хоче привернути увагу читача до важливих лексичних компонентів тексту.

Аналізуючи онома́топоектичну лексику в художньому творі, варто враховувати те, що автори досить часто вдаються до різноманітних стилістичних прийомів, щоб надати своїм творам більшої поетичності. У зв'язку з цим фонетично мотивоване слово може бути використане в тексті як для передачі звучання або позначення дії, що супроводжується звучанням, так і в переносному значенні (метафорично або метонімічно). У зв'язку з цим можна говорити про міру реалізації звуконаслідувального значення в тексті як функціональну особливість онома́топів звуку.

Мовні засоби на позначення або охарактеризування звуку можна розділити на дві великі групи: звуконаслідувальну (онома́топи) та звукодескриптивну (звукообразувальну, описову) лексику [5, с. 80].

Звуконаслідувальні лексичні одиниці (онома́топи) майже точно відтворюють звуки об'єктивного світу за допомогою засобів фонетичної системи мови. Онома́топи є об'єктом вивчення такої науки, як онома́топея та фоносемантика. Синонімом до терміна «онома́топ» є звуконаслідувальне слово, або звуконаслідувальна лексика. Наприклад: «*Außer bei mir selbst, denn meine Klingel war bis zur Renovierung zwei Jahre lang kaputt. Sie gab nur ein leises hhhhh hhhhh von sich*» [7, с. 7]; «*Ich höre, ob ich am Rascheln erkennen kann, welche der beiden Zeitungen er liest*» [7, с. 2]. Останній приклад засвідчує, що онома́топ уживається в прямому значенні й позначає звук, який супроводжує перелистування паперових сторінок газети. Між денотатом і його мовним найменуванням немає невмотивованих відношень. Наведемо ще декілька прикладів: «*Auf der Terrasse von Kurt Hübner maunzt manchmal eine Katze*» [7, с. 15], «*Eine Tür knarrt*» [7, с. 14].

Звукодескриптивні (звукобразувальні) лексичні одиниці не є фонетично мотивованими, тобто їх звучання не має значимої подібності з денотатом (джерелом звучання). Отже, такі лексеми в художньому тексті називають або описують звуки, не наслідуючи їх фонетично. Наприклад: «*Ich höre, wie er sich im Bett herumdreht*» [7, с. 2]; «*Das Wasser treibt schnell und trüb unter uns vorbei*» [7, с. 57].

Якщо слово вживається в тексті в переносному значенні, це означає, що міра реалізації його звуконаслідувального значення є нульовою. Наведемо приклад: «*Die Schere klappert metallisch*» [7, с. 98]. Слово «*metallisch*» є полісимволічним і, розглядаючи його поза контекстом, ми не можемо відносити його до лексем на пряме позначення звуку чи шуму. У цьому реченні слово «*metallisch*» виконує дескриптивну функцію і переходить у групу описових онома топів.

Міра реалізації звуконаслідувального значення слова корелює з функцією, яку виконує онома топ у тексті. Так, максимальна міра реалізації звуконаслідувального значення загалом характерна для дескриптивної (описової), ідентифікуючої функцій звуконаслідувальних одиниць.

При аналізі художнього тексту спостерігається кореляція між ступенем реалізації звуконаслідувального значення онома топа в тексті й упізнаваністю зображувального автором звучання для читача художнього твору. Так, якщо шум невідомий для реципієнта, то він потребує максимальної реалізації звуконаслідувального значення: «*Zum Beispiel: der Wind. Bei starkem Wind gab es damals die merkwürdigsten Geräusche in unserem Haus. Lose Dachziegel etwa. Sie klopften ganz leise aneinander: klack klack. So machen diese Dachziegel. Klack klack*» [7, с. 7].

У проаналізованому німецькомовному романі простежується виражене відношення між мірою реалізації звуконаслідувального значення онома топа й упізнаваністю зображуваного автором звучання для читача художнього твору. Наприклад, *Ding dong! Ding dong!* – саме так звучить дверний дзвінок на думку не лише автора роману, а й більшості читачів, тобто мова йде про максимальну міру впізнаваності звуку. З іншого боку, невідоме реципієнтові художнього тексту звучання здебільшого вимагає відношення між максимальною мірою реалізації звуконаслідувального значення, а в принципі впізнане звучання, але незвичне для читача передається звуконаслідувальними одиницями, що мають максимальну або значну міру реалізації звуконаслідувального значення: «*Wenn man mit dem Falzbein über die Kante des gefalzten Papiers fährt, gibt es ein Geräusch. Es klingt so ähnlich wie grrrrff, grrrrff. Aber feiner. Mehr wie ein feines fffih, fffih*» [7, с. 21].

Шуршання паперу для нас не такий рідкісний звук, але для уточнення автор додає ще звуконаслідувальні вигуки. Це дає змогу читачеві більш точно уявити, як саме звучить цей звук.

Для передачі відомого читачеві звучання можуть використовуватися онома топи, міра реалізації звуконаслідувального значення яких коливається від максимальної до середньої: «*Der Tee schwappt leise an die Ränder. Wenn Carlos mit dem Löffel auf den Boden des Glases kommt, gibt es ein dunkles, dumpfes Geräusch. Wenn er dagegen an die Wand des Teeglases schlägt, klingt das hell und lustig*» [7, с. 25].

У наведеному вище прикладі для характеристики звуку письменника використовує добре відомі й часто вживані прислівники та прикметниками в переносному значенні. У поєднанні з лексемою *Geräusch/шум* вони набувають фонетичної вмотивованості. Зазвичай звукодескриптивні одиниці вживаються в художньому тексті в поєднанні з онома топами для уточнення характеристик складного, незвичайного або незвичного звучання: «*Während Herr Nelles fotografiert, kann ich die Geräusche seiner Kamera sehr gut hören. Es gibt viele klickende Geräusche. Mein grrrrff, grrrrff ist nicht dabei*» [7, с. 56].

У художньому тексті авторка вживає низку мовних конструкцій для опису звуків, інколи для цього вона не часто звертається до онома топів, а тільки натякає на те, що героїня чує більше, ніж нам говорять: «*Eigentlich ist es auf dem Friedhof gar nicht still, denke ich. Es ist sogar sehr laut, wenn man es recht bedenkt. Die Bäume sind sehr hoch. Das Blätterdach gibt viel Rauschen. Und die vielen Vögel*» [7, с. 49].

Отже, для розуміння значення звуконаслідувальних особливо в художньому творі важливу роль відіграє контекст. Завдяки згадуванню про джерела шуму читач може яскравіше змалювати у своїй свідомості той чи інший шум/звук, що допомагає глибше зануритися у світ шумів/звуків, а відповідно, і краще зрозуміти інтенцію автора.

У художній літературі онома топи проявляють себе якнайповніше, адже саме в ній авторові потрібний потужний і гнучкий інструмент для передачі настрою та ідеї картини (експресивна, копресивна, образно-графічна функції). Використовуючи певні онома топоетичні слова, автор свідомо прораховує реакцію читача й апелює до певних емоційних сторін сприйняття. У романі Тані Наузе «Берлін, Майербер 26» звуконаслідувальна лексика є функціонально важливим, центральним складником, навколо якого побудований сюжет усього роману. Саме завдяки звукодескриптивним онома топам у читача формується новий погляд на сприйняття добре відомих або зовсім невідомих звуків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мацько Л.І. Стилістичні функції звуконаслідувальних слів. URL: <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine22-9.pdf> (дата звернення: 15.03.2021).
2. Бабенко О.В., Іванова О.В. Семантичні й структурні особливості звуконаслідувальної лексики (на матеріалі української й англійської мов). *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія «Філологічні науки»*. 2015. Вип. 215 (1). С. 39–46.
3. Андрійченко Ю.В., Швець Г. О. Лінгвостилістичні особливості вживання звуконаслідувань в іспаномовних текстах художніх творів. *Проблеми семантики прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2010. Вип. 18. С. 28–34.
4. Орлянская Т.Г. Звукоподражание и звуковой символизм (на материале японского, русского и английского языков). *Вестник Московского университета. Серия 19 «Лингвистика и межкультурная коммуникация»*. 2006. № 3. С. 83–99.
5. Горохова Л.А. Звукоизобразительные средства языка в художественном тексте. *Университетские чтения – 2016 : материалы научно-методических чтений ПГЛУ*. Пятигорск : ПГЛУ, 2016. С. 80–85.
6. Каримова Р.Х. Звукоподражательные глаголы немецкого языка и их функциональные особенности. *Вестник Томского государственного педагогического университета*. 2019. № 7 (204). С. 105–114.
7. Nause T. Berlin, Meyerbeer 26. Hamburg : Hueber Verlag, 2011. 127 S.
- nykh sliv]. Retrieved from <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine22-9.pdf>.
2. Babenko, O.V, Ivanova, O.V. (2015). Semantic and structural features of sound-imitative vocabulary (on the material of Ukrainian and English languages). [Semantychni y strukturni osoblyvosti zvukonaslidivalnoi leksyky (na materialy ukrainskoi y anhliiskoi mov)]. *Naukovyi visnyk Natsionalnoho universytetu bioresursiv i pryrodokorystuvannia Ukrainy. Ser. Filolohichni nauky*. Vol. 215(1), 39–46.
3. Andriichenko, Yu.V., Shvets, H.O. (2010). Linguistic and stylistic features of the use of sound-imitative words in Spanish literary texts [Linhvostylistychni osoblyvosti vzhyvannia zvukonasliduvan v ispanomovnykh tekstakh khudozhnikh tvoriv]. *Problemy semantyk y pragmatyky ta kohnityvnoi linhvistyky*. Vol. 18, 28–34.
4. Orlyanskaya, T.H. (2006). Onomatopoeia and sound symbolism (based on Japanese, Russian and English). [Zvukopodrazhanie i zvukovoy simbolizm (na materiale yaponskogo, russkogo i angliyskogo yazykov)]. *Vestnyk Moskovskoho unyversyteta. Ser. 19. Lynhvystyka y mezhkulturaia kommunykatsyia*. № 3, 83–99.
5. Gorohova, L.F. (2016). Sound-imitative means of language in a literary text. [Zvukoizobrazitelnyie sredstva yazyika v hudozhestvennom tekste]. *Universitetskiye chteniya – 2016 : Materials of scientific and methodological readings of PSLU*. 80–85.
6. Karimova, R.Kh. (2019). Onomatopoeic verbs of the German language and their functional features. [Zvukopodrazhatelnyie glagolyi nemetskogo yazyika i ih funktsionalnyie osobennosti]. *Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo pedagogicheskogo universiteta*, № 7 (204), 105–114.
7. Nause, T. (2011). Berlin, Meyerbeer 26. Hamburg: Hueber Verlag.

REFERENCES

1. Matsko L.I. Stylistic functions of sound-imitative words. [Stylistychni funktsii zvukonaslidival-